

**άσπρόλαπος** ό, MDeffner Archiv mittel-neugr. Philol. 238 άσπρόλαπας (Παρνασσ. 6,753).

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάπα.

Τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν ἀσπρογυπάρει, ὁ ἰδ. [\*\*]

**άσπρολάχανο** τό, Λεξ. Βλαστ. 455 άσπρολάχανου Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάχανο. Τύπ. ἀσπρολάχανον παρὰ Σομ.

Ποικιλία κράμβης τῆς λαχανώδους κεφαλωτῆς (brassica oleracea capitata) τοῦ γένους τῆς κράμβης (brassica) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae). [\*\*]

**άσπρολειανικό** τό, Ζάκ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λεϊανικό, δι' ὃ ἰδ. λεϊανικός.

Ἡ κοιλία καὶ οἱ πόδες τῶν ἐδωδύμων ζώων.

**άσπρολεύκαδο** τό, ἀμάρτ. άσπρολεύκαδου Μακεδ. (Βέρ. κ.ά.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λευκάδι.

Λεύκη ἡ μέλαινα (populus nigra), ἰδίως ἡ πυραμοειδῆς (populus nigra pyramidalis), τοῦ γένους τῆς λεύκης (populus) τῆς τάξεως τῶν ἱτεωδῶν (salicinaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων αἰγίρος, δένδρον φυτευόμενον παρὰ τοὺς ποταμούς με φύλλα τῶν ὁποίων τὸ ὀπίσθιον μέρος εἶναι λευκὸν ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἰσ' ἔχεις τ' ἀσπρολεύκαδα κ' ἰγὼ τὰ παλληκάρια (λέγει ὁ χινόπωρος πρὸς τὴν ἄνοιξιν) Μακεδ. Συνών. ἀσπρολεύκη, ἀσπρόλευκο, καβάκι. Πβ. ἀσπρο-λευκιά. [\*\*]

**άσπρολευκιά** ἡ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχερωίς).

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρολεύκη κατὰ τὰ εἰς -γὰ ὄν. φυτῶν.

Λεύκη ἡ κοινὴ (populus alba) τοῦ γένους τῆς λεύκης (populus) τῆς τάξεως τῶν ἱτεωδῶν (salicinaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων ἀχερωίς, δένδρον τῶν δενδροστοιχιῶν. Πβ. ἀσπρολεύκαδο. [\*\*]

**άσπρολεύκη** ἡ, ἀμάρτ. άσπρολεύκ' Μακεδ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λεύκα.

Ἀσπρολεύκαδο, ὁ ἰδ.

**άσπρόλευκο** τό, ἀμάρτ. άσπρόλεγκον Λῆμν. Μακεδ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λευκί.

Ἀσπρολεύκαδο, ὁ ἰδ.

**άσπρολέφης** ἐπίθ. Σύμ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λέφα.

Ὁ ἔχων τὴν κόμην ξανθὴν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ὑπέρυθρον.

**άσπρολίβανος** ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.) Θηλ. άσπρο-λιβάνα Χίος (Καρδάμ.)

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λιβανός.

Ὁ λευκὸς καὶ ὑποκίτρινος, συνήθως τὸ θηλ. ἐπὶ αἰγός: Αἶγα άσπρολιβάνα.

**άσπρολίθαρο** τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λιθάρι.

Ἀσπρόλιθος, ὁ ἰδ.

**άσπρολίθι** τό, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 481 Πρω. Δημητρ. άσπρολίθ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόλιθος ἡ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λιθί.

Ἀσπρόλιθος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Γρόμισ' τ' ἀμπέλ' άσπρο-λίθια Ἀράχ. || Ἄσμ.

Μῆτε τὰ ροῦχα με βαροῦν μῆτε καὶ τὰ τουμάνια, μόν' τ' άσπρολίθια με βαροῦν, τὰ γόνατα μου σφάζουν

Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.

**άσπρόλιθος** ό, ἀμάρτ. άσπρόλ'θος Θράκ. (Σκοπ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λίθος.

Λευκὸς λίθος, ἰδίᾳ ὁ ἀσβεστόλιθος τῶν ποταμῶν. Συνών. άσπρολίθαρο, άσπρολίθι, ἀντίθ. μαυρολί-θαρο, μαυρολίθι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.

**άσπρόλιςπρος** ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λιόπρος.

Ὁ ἔχων λευκὰς καὶ ἐρυθρὰς τρίχας, ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἐριφίων.

**άσπρολόγημα** τό, Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. άσπρολογῶ.

Τὸ λευκὸν χρῶμα, ἡ ἐκ λευκότητος λάμψις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άσπράδα 1.

**άσπρολόγι** τό, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. 328.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -λόγι.

Συνήθως πληθ., άσπρολογιά, ὁ ἰδ.

**άσπρολογιά** ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κωνπλ. Νάξ. — Λεξ. Δημητρ. άσπρολογῇ Ἰων. (Κρήν.)

Έκ τοῦ οὐσ. άσπρολόγι. Τὸ άσπρολογῇ μετεπλάσθη ἐκ τοῦ πληθ. άσπρολογιές.

Σύνολον λευκῶν ἀντικειμένων, ἰδίᾳ δὲ περιληπτικῶς τὰ άσπρόρρουχα ἔνθ' ἄν.: Τὴν άσπρολογιά της τὴν παράγειλε 'ς τὴ δεῖνα Κωνπλ. Συνών. άσπρολόγι, άσπρορ-ρουχιά.

**άσπρολογῶ** πολλαχ. άσπρολουγῶ βόρ. ἰδιώμ. άσπρολογάω ἐνιαχ. άσπρολουγάου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

Λάμπω ἐκ λευκότητος, φαίνομαι λευκὸς ἔνθ' ἄν.: Τὸ κῦμα άσπρολογᾷ. Ἡ πολιτεία - τὸ χωριὸ άσπρολογᾷ πολλαχ. Οὐ τόπους οὕλους άσπρολουγάει ἀπ' τὰ χιόνια Αἰτωλ. Ἀσπρο-λόγησ' οὐ κάμπους ἀπ' τὰ πρόβατα αὐτόθι. Ἀσπρολογοῦν τοῦ πάγου οἱ κάμποι ΛΜαβίλ. Ἔργα 70 Ἡ φύσι δλη ἐρρόδιζε κι άσπρολογοῦσε ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 92 || Ποίημ.

... 'Σ τοὺς ὄχτους, 'ς τὰ ριζὰ κοπάδια άσπρολογοῦνε ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,28

Τὰ ζᾷ γεμίζουσι τοῖς αὐλῆς κι ὀλόγυρα 'ς τοῖς βρύσας οἱ κωπελλῆς άσπρολογοῦν με ἀπιθωμένες στάμνες ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 103. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άσπρίζω Β 2.

**άσπρόλοτ-τα** ἡ, Κύπρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λότ-τα.

Θῆλυς χοῖρος με τρίχωμα λευκάζον.

**άσπρόλουβας** ἐπίθ. Κύπρ.

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λουβάς.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα καὶ λοβοὺς παρὰ τὰς παρεῖας κάτωθεν τῶν ὠτων, ἐπὶ τράγων καὶ αἰγῶν.

**άσπρολουλουδιασμένος** ἐπίθ. Κεφαλλ. άσπρο-λουδιασμένος Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Μετοχ. τοῦ άμαρτ. ρ. άσπρολουλουδιάζω.

Ὁ φορῶν ὀλοκάθαρα ἐνδύματα.

**άσπρολουλουδιασμός** ό, ἀμάρτ. άσπρολουδιασμός Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Έκ τοῦ άμαρτ. ρ. άσπρολουλουδιάζω.

Καθαριότης.

**άσπρολουλουδίζω** Κεφαλλ.

Έκ τοῦ οὐσ. άσπρολούλουδο.